

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut Pierwszy: Sąd stoi na stanowisku, że wnoszący odwołanie nie ma interesu prawnego, ponieważ zaskarżone rozporządzenie zawiera informację, że „gouda” jest nazwą rodzajową. Tymczasem sporne sformułowanie, którym posłużono się w rozporządzeniu rejestrującym ma wyłącznie charakter tautologii. W konsekwencji, wbrew stanowisku Sądu, stwierdzenie nieważności rozporządzenia rejestrującego przysporzyłoby członkom korzyść uzasadniającą ich interes prawny. Z tego względu skarga jest dopuszczalna. Z tego samego względu jest ona zasadna. Sporna informacja została bowiem zaakceptowana przez niderlandzkich wnioskodawców. Tak więc Komisja postąpiła błędnie, nie przedstawiając jej pomimo tej okoliczności.

Zarzut drugi: Wnoszący odwołanie podniósł, że w przeszłości jego członkowie realizowali w Niderlandach dostawy mleka, z którego mogły być zgodnie z prawem wytwarzane sery gouda i edam i które prawdopodobnie było przetwarzane w procesie produkcji tych serów. Sąd nie wyciągnął stąd wniosku o istnieniu interesu prawnego. W istocie rozumowanie to jest błędne z punktu widzenia stanu faktycznego. Sąd dopuścił się zatem przeinaczenia faktów, gdyż podniesiony argument jest prawidłowy. Ponadto w ocenie Sądu sprzeciw i skarga nie zostały wniesione na rzecz „producentów mleka”. Także i ten wniosek jest wynikiem przeinaczenia faktów, zważywszy że sprzeciw został wniesiony przez członków wnoszącego odwołanie, ponieważ zajmowali się oni przetwórstwem mleka (mleko sprzedawane w Niderlandach było mlekiem przetworzonym) oraz sprzedają mleka lub serów.

Zarzut trzeci: Sąd stoi na stanowisku, że oddalenie sprzeciwu nie oznacza, iż po stronie samego wnoszącego odwołanie istnieje interes prawny. W sensie prawnym sprzeciw nie został bowiem wniesiony przez wnoszącego odwołanie ale przez Republikę Federalną Niemiec. Nie jest to zgodne ze stanem prawnym na gruncie rozporządzenia podstawowego (WE) nr 510/2006 ⁽²⁾ oraz, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi Sąd, kwestia ta nie została jeszcze przezeń rozstrzygnięta w odniesieniu do rozporządzenia podstawowego. Między rozporządzeniem podstawowym nr 510/2006 a poprzedzającym je rozporządzeniem (EWG) nr 2081/92 ⁽³⁾ istnieją różnice, których Sąd nie zbadał i które w każdym razie skutkują tym, że pod rządami rozporządzenia podstawowego podmioty wnoszące sprzeciw, takie jak wnoszący odwołanie, dochodzą swych własnych praw do sprzeciwu.

Zarzut czwarty: Sąd nie zgadza się z argumentacją wnoszącego odwołanie, że niebieskie oznakowanie odnoszące się do ChOG Unii przysparza niderlandzkim producentom korzyść konkurencyjną względem członków zrzeszonych w organizacji wnoszącego odwołanie. Stanowisko to jest błędne. Korzyść konkurencyjna istnieje i uzasadnia ona interes prawny, jaki członkowie zrzeszeni w organizacji wnoszącego odwołanie mają w stwierdzeniu nieważności rozporządzenia rejestrującego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317, s. 22.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, s. 12).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, s. 1).

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 października 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Rumunii, interwenienci: Republika Estonii, Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-405/13) ⁽¹⁾

(2015/C 016/32)

Język postępowania: rumuński

Prezes wielkiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.
